

Arrest

nr. 106 360 van 4 juli 2013
in de zaken RvV X en X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 5 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 6 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoekers dienden op 21 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 oktober 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van het beroep tegen deze beslissingen stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arresten van 3 januari 2012 met nummers X en X de afstand van het geding.

1.4. Op 30 mei 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). De vorderingen tot schorsing en nietigverklaring die verzoekster tegen deze beslissing instelde werden door de Raad verworpen bij arrest nummer 88 577 van 28 september 2012 en bij arrest nummer 92 757 van 30 november 2012.

1.5. Verzoekers dienden op 20 augustus 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 augustus 2012 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.7. Op 25 januari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers werden hiervan op 7 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan, de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

(...)

+ kinderen

(...)

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24/01/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat K.(...), M.(...) (R.R.: 009000001509) lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging in houdt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van

dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkenen leggen bij hun aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van K.(...), M.(...) (R.R.: 009000001509). Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift dd. 03/09/2011 niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007

Verder kan geen rekening worden gehouden met de aanvulling dd. 03/11/2011 en het als bijlage toegevoegde medisch attest dd. 28/10/2011, aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het document ondertekend door Dr. Van Calenbergh bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft T.(...), M.(...) (R.R.: 082011956413) in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met voornoemd document. De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.8. Eveneens op 25 januari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekers werden hiervan op 7 februari 2013 in kennis geteld.

Deze bevelen vormen de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van V.(...) H.(...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

(...) geboren te (...) op (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechie , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en betekend op 30/08/2012

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in volgende gevallen;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en betekend op 30/08/2012”

- ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van de beslissing van V.(...) H.(...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

(...) geboren te (...) op (...), en van nationaliteit Kosovo te zijn

+ kinderen

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechie , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 30/08/2012 en ter kennis gebracht

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in volgende gevallen;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en betekend op 30/08/2012”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien de aangevoerde middelen in de twee verzoekschriften identiek zijn en de respectievelijke beslissingen eerste verzoeker (RvV 121 464) en zijn echtgenote (RvV 121 404) betreffen, is het aangewezen de twee zaken omwille van de onderlinge samenhang te voegen.

2.2. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.2. Samen met de verwerende partij in haar nota’s met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel middel aanvoeren tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies), die zij nochtans als bestreden beslissingen aanduiden en als bijlagen toevoegen bij hun verzoekschrift.

3.3. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies) aangezien verzoekers in hun verzoekschrift nalaten tegen deze beslissingen middelen aan te voeren. Bijgevolg dient niet meer te worden geantwoord op de

overige exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die door de verwerende partij in haar nota's met opmerkingen wordt opgeworpen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend per aangetekend schrijven van 20 september 2011, onontvankelijk verklaarde;

Doordat artikel 9 ter § 1 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“(…)”

Doordat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken systematisch vijf beoordelingscriteria in overweging moet nemen om te kunnen besluiten of diegene die de toepassing van dit artikel inroept al dan niet aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft;

Doordat deze criteria zijn: de situatie op het vlak van gezondheidszorg in het land waarnaar de betrokken vreemdeling wordt uitgezet, de ernst van de ziekte, de (on)mogelijkheid voor de betrokkene om te reizen, de effectieve toegang van de vreemdeling tot de gezondheidsverstrekking in zijn land van herkomst, mede gelet op zijn financiële mogelijkheden en, ten slotte, de aanwezigheid van familieleden in geval de ziekte toestand dit vereist;

Doordat de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken bij afwijzing van de aanvraag steeds de redenen expliciet dient aan te geven (Zie R.v.St. nr. 76.648, 26 oktober 1998, onuitg.);

Terwijl dit niet geschiedde en verzoekende partij bijgevolg de schending aanvoert van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Doordat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr. 13.439, 10 december 2002; R.v.St., nr. 144.471, 17 mei 2005);

Doordat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze;

Doordat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing: de bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot beslissing wordt besloten;

Dat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 24 januari 2013, dat als volgt werd geformuleerd:

“(…)”

Dat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat betrokkene volgens verwerende partij kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat het volstaat het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid vast te stellen om betrokkene van het toepassingsgebied van artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM uit te sluiten;

Terwijl in de bepaling van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet nergens wordt gesteld dat om te bepalen of een behandeling mensonterend of vernederend is wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft, het volstaat het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid vast te stellen om betrokkene van het toepassingsgebied van artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM uit te sluiten;

Terwijl de Raad, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, een toetsingsbevoegdheid heeft en bijgevolg bevoegd is na te gaan of verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag in kwestie is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, of alle vereiste beoordelingscriteria in overweging werden genomen en of zij op grond daarvan niet de minste twijfel

heeft kunnen hebben, dus overduidelijk en onbetwistbaar, dat er niet wordt voldaan aan de criteria conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Dat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ook ziekten of aandoeningen die niet kennelijk en manifest een ernstig actueel gevaar vormen voor het leven of fysieke integriteit toelaat, maar bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het land van herkomst het wel worden;

Dat verwerende partij ten onrechte artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet te streng invult en toepast;

Dat verwerende partij enkel het eerste deel van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet getoetst heeft aan onderhavig concreet geval zonder na te gaan of wat het risico zou zijn wanneer een adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het land van herkomst niet voorradig

is;

Doordat uit het advies van de arts-adviseur uitdrukkelijk blijkt dat niet nagegaan werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst;

Doordat de arts-adviseur van oordeel is dat aangezien betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, bijgevolg in tweede instantie met vastheid kan gesteld worden dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft;

Dat deze motivering niet afdoende is zodat het motiveringsbeginsel is geschonden;

Dat blijkt dat de ambtenaar-geneesheer (en dus verwerende partij) door enkel te onderzoeken of de aandoening direct levensbedreigend is zonder na te gaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt;"

4.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Zowel bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

4.5. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 20 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die door hun raadsman per fax werd aangevuld op 3 november 2011 en 13 januari 2012. Uit het standaard medisch getuigschrift waarmee de aanvraag vergezeld gaat, blijkt dat in hoofde van eerste verzoeker volgende diagnose waarbij tevens de graad van ernst dient te worden beschreven, werd gesteld, "follow-up nierfunctie met MAG3 scan echografie,..." en "profylaxe furadentie continu". Als specifieke nood in verband met de medische opvolging wordt enkel "Ambulante follow-up" vermeld. Het standaard medisch getuigschrift dat vermoedelijk in hoofde van tweede verzoekster werd opgesteld, bevat geen enkel persoonsgegeven van betrokkene.

4.6. De Raad stelt vast dat artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet de specifieke juridische grondslag vormt voor de bestreden beslissing, die er overigens uitdrukkelijk in wordt vermeld. Bijgevolg is de beslissing gesteund op een advies van de arts-adviseur die van oordeel is dat de aandoeningen waaraan verzoekers lijden, kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

4.7. Het advies van de arts-adviseur van 24 januari 2012 dat samen met de bestreden beslissing ter kennis van verzoekers werd gebracht, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.09.2011.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 03.09.2011 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven. Het beschreven nierprobleem houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen

zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

4.8. Verzoekers kunnen vooreerst niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de motiveringsplicht werd geschonden doordat de redenen van de beslissing niet expliciet zouden zijn aangegeven omdat zowel de juridische als de feitelijke grondslag van de hierboven geciteerde eerste bestreden beslissing er uitdrukkelijk in worden vermeld.

4.9. Verzoekers kunnen vervolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stellen dat de motieven niet afdoende zijn. Volgens verzoekers zou artikel 9ter van de vreemdelingenwet inhouden dat de arts-adviseur “*systematisch vijf beoordelingscriteria in overweging moet nemen*”. De Raad wijst erop dat uit artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit voor de arts-adviseur om steeds, en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, een onderzoek te voeren naar “*de situatie op het vlak van gezondheidszorg in het land waarnaar de betrokken vreemdeling wordt uitgezet, de ernst van de ziekte, de (on)mogelijkheid voor de betrokkene om te reizen, de effectieve toegang van de vreemdeling tot de gezondheidsverstrekking in zijn land van herkomst, mede gelet op zijn financiële mogelijkheden en, ten slotte, de aanwezigheid van familieleden in geval de ziekte toestand dit vereist*”. Indien de arts-adviseur in zijn advies, zoals in casu, vaststelt dat het nierprobleem geen actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en dat het volstaat om hiernaar te verwijzen met betrekking tot het aspect van de mensonterende of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, komt het aan verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door zijn beslissing op dit advies te baseren. De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkel concreet element aanreiken waaruit blijkt dat de ziekte van eerste verzoeker wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, dat een te strenge invulling wordt gegeven aan of een te strenge toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet volstaat immers de vaststelling van de arts-adviseur dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

4.10. De Raad stelt vast dat verzoekers de overwegingen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op tweede verzoekster niet aanvechten zodat deze gehandhaafd blijven.

4.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 121 404 en 121 464 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN